

Konji vihrajo v mesec

Dragan
Potočnik

Pisal sem Helgi, da ne morem priti, češ da sem prezaposlen. Celo s psom ne hodim več na običajne sprehode. Močno sem shujšal. Pravzaprav nisem nič več jaz. Vse bolj sem podoben tistim mučnim zgodbam o pohorskih gozdovih. Morda veš, kaj pomeni spati z vsemi temi zgodbami. S to množico mimoidočih. Prisesajo se ti na kožo in ti počasi sesajo kri. Ne smeš jih pregnati, ker veš, da brez njih ne gre, da pravzaprav sesate drug drugega.

I.

Spet prazna stran
le lovski rogovi se zajedajo
med robove tlakovanih ulic
brez sončnega žarka
brez dežja

Kot da bi bila v svoji jeseni
negibna
sama
z okusom po večerni sopari
in potnih telesih

II.

Videl te bom v sanjah
kako neslišno stopaš po ulicah Lenta
in iščeš rogovje starega jelena
v slanem sijaju ogledala
boš vsa v mošt in vino odeta

Tvoj modri vran
ti bo kazal pot
in pustne šeme
ki jih v mraku dojiš
bodo kot ptičji obrazi
na zimskem oknu

Danes se spominjam
videl te bom v sanjah
kako me sanjaš
tam v črnem vrtu križeve dame

To ni kraj za smrt
tukaj le zemlja negibno trpi
in vsak ima kakšno bolečino
tudi konji
ki vihrajo skozi mesec

III.

Tlakovane ulice nedeljskega jutra
ko v zadnjih predmestjih razvažajo mleko
in ko med ugašajočimi zvezdami odmeva oddaljeno lajanje

Z dolgimi žarki kapljajo skozi okno tvoji koraki in
tvoja vroča usta

Lačen tvoje pomladi
se ti prepuščam
ker je pač nedelja
in ko pijem belo kavo vsem oprostim
tudi tebi razcvetela vrtnica
ko te gledam

kako negibno trpiš
 kljub trnom
 ki jih imaš
 kljub koreninam
 ki rastejo iz skorje kruha

šel bom na vrt in ti prinesel belih deklet

IV.

Spet eden tistih praznih popoldnevov
 ko obvisiš nekje na robu
 in ne najdeš poti ne naprej in ne nazaj
 ko nekje v kosteh čutiš dež
 in ti je vseeno
 če jesensko sonce nežno prebada njeno telo
 in če ti žolti krik trga speče vrbe

Le žila na vratu ti za spoznanje hitreje utripa
 le še več pirov si spil
 da preslepiš madež vina na njenem telesu
 ki te duši
 ki ti ne da spati
 ki te bo
 neke noči pogoltnil

Prazne sobe

Dušan
 Jelinčič

Vsakdo je že preživel obdobje, za katero je mislil, da je odločilno za celotno njegovo življenje, in da se bo, potem ko ga bo preživel in izživel, popolnoma spremenil, in da ne bo nato nič več takó, kot je bilo prej. Potem to obdobje mine in nastopi drugo in se zaveš, da tisto prejšnje sploh ni bilo odločilno, in da tudi to, ki ga preživljaš, ni, in da ne bo odločilno niti tisto, ki se že kaže na obzoru. Predvsem pa se za-